

Arrest

nr. 202 010 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 22 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS loco advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen samen met haar moeder en broers en zussen het Rijk binnengekomen op 17 september 2015.

1.2. De twee asielaanvragen die de moeder van verzoekster had ingediend resulteerden in weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De beroepen die ertegen werden ingesteld werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ongegrond bevonden bij de arresten nr. X van 25 oktober 2016 en nr. X van 13 december 2017

1.3. Op 2 december 2016 diende verzoekster een eigen asielaanvraag in.

1.4. Verzoekster werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 juni 2017.

1.5. Op 17 juni 2017 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Arabisch staatsburger, Arabier en sjiitisch moslim. U bent op 14 januari 2001 geboren in Basra, waar u tot uw vertrek uit Irak verbleven hebt.

In 2007 werd uw vader gedood door een sjiitische militie omdat hij samenwerkte met de Britten. Na zijn dood verhuisden jullie verschillende keren binnen dezelfde wijk in Al Genaina in Basra. Uw ooms langs moederskant zorgden toen voor jullie en verhuisden steeds mee.

Na de dood van uw vader werd u op school verweten de dochter van een spion te zijn. Er zou gesjoemeld zijn met uw punten, waardoor u niet slaagde. U moest ook steeds islamitische kledij dragen zodat u niet herkend zou worden, gezien de personen die uw vader vermoordden, jullie ook bedreigden.

Gezien uw vader gestorven was, zouden uw ooms langs vaderskant vanaf dat moment verantwoordelijk geweest zijn voor u. Toen u 14 jaar oud werd op 14 januari 2015, namen zij contact op met uw ooms langs moederskant. Zij lieten hen weten dat het volgens de traditie tijd was voor u om te trouwen. Zij hadden bovendien een echtgenoot gevonden voor u, die toen dertig jaar oud was.

Op 5 september 2015 verliet u samen met uw moeder en broers en zussen Irak omdat jullie nog steeds bedreigd werden door de personen die indertijd uw vader vermoord hadden. Op 17 september 2015 kwam u aan in België.

Op 25 september 2015 diende uw moeder een eerste asielaanvraag in. Op 29 maart 2016 werd hierin een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die jullie na de dood van uw vader zouden hebben gekregen. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw moeder diende beroep in op 2 mei 2016. In een arrest daterend van 25 oktober 2016 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing én de motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 2 december 2016 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in. Er zouden zich ondertussen nieuwe feiten hebben voorgedaan in uw land van herkomst. Ze verklaarde dat haar broer Khaled op 3 november 2017 vermoord werd door de militie Asaeb Ahl- Al Haq (AAH). Op 24 mei 2017 werd besloten tot een weigering van inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag. Er kon geen geloof gehecht worden aan dit nieuwe element, dat verband zou houden met de asielmotieven die uw moeder in haar eerste asielaanvraag uiteenzette, en die door zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) ongeloofwaardig bevonden werden. Op 12 juni 2017 ging uw moeder in beroep tegen deze beslissing. Er werd nog geen arrest geveld in dit beroep.

Op 2 december 2016 diende u een eigen asielaanvraag in. Hierbij haalt u persoonlijke redenen aan om niet meer terug te kunnen naar Irak, namelijk het feit dat u daar gedwongen zou worden te huwen en om islamitische kledij te dragen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een Grieks document op naam van uw moeder neer, waarin ze wordt uitgenodigd door de Griekse dienst voor vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om

zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt namelijk aangetast door verschillende onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. U stelde dat uw gearrangeerde huwelijk ook een reden was voor jullie vertrek uit Irak (CGVS, p. 14). Indien dit het geval is, is het niet aannemelijk dat uw moeder hier gedurende haar verschillende asielaanvragen nooit iets over vermeldde (zie dossier moeder, X, X). Jullie waren als kind namelijk afhankelijk van de beslissing die zij zou krijgen, waardoor ten minste kan verwacht worden dat zij vermelding zou maken van problemen die haar kinderen zouden lopen bij eventuele terugkeer naar Irak. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u na de weigeringsbeslissingen tegen uw moeder vertelde over uw persoonlijke vrees in Irak en dat zij u toen aanraade om zelf asiel aan te vragen (CGVS, p. 15). Indien uw gedwongen huwelijk echter al meespeelde bij de beslissing van uw gezin om te vertrekken uit Irak, is het niet plausibel dat u uw moeder hier zelf op moest wijzen na haar weigeringsbeslissingen. Deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook reeds zwaar teniet.

Daarenboven werden ook uw verklaringen rond uw gedwongen huwelijk ongeloofwaardig bevonden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Zo is het niet aannemelijk dat u tussen het moment dat uw ooms besloten hadden dat u moest huwen, in januari 2015, en het moment dat u Irak verliet, in september 2015, niks meer vernomen had over uw gedwongen huwelijk en er zelfs nog geen officieel aanzoek had plaatsgevonden, hoewel er een huwelijkskandidaat zou zijn (CGVS, p. 13). Indien uw ooms u echt wilden verplichten om te huwen, en zij reeds een kandidaat gevonden hadden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij hier reeds verdere stappen in gezet zouden hebben. Ook dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Nog kon u amper informatie geven over de persoon met wie u zou moeten huwen. Zo kan u zelfs geen basisinformatie geven over deze man, zoals wat zijn volledige naam is, van waar hij afkomstig is, of hij reeds gehuwd is, en wanneer u met deze persoon zou moeten huwen (CGVS, p. 15, 16). Ook weet u niet of uw familie probeerde om meer te weten te komen over deze persoon (CGVS, p. 15). Indien u inderdaad zou gedwongen worden om met deze persoon in het huwelijk te treden, is het niet aannemelijk dat u niet meer wist over deze persoon en dat u of uw familie niet meer trachtte te weten te komen over deze persoon. Ook heeft u geen enkele informatie over wat er na jullie vertrek uit Irak in dit verband is gebeurd. U weet niet of uw familie daar nog iets vernomen heeft over dit huwelijk (CGVS, p. 15). Gezien u verklaarde dat u bij eventuele terugkeer naar Irak vreest om gedwongen te worden om met deze persoon te huwen, is het niet aannemelijk dat u of uw familie nooit geïnformeerd zouden hebben naar het verdere verloop van deze kwestie, om te weten of u hierdoor nog gevaar zou lopen. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen door bovenstaande elementen sterk op de proef gesteld.

Het feit dat u uitgehuwelijkt werd, zou bovendien passen in de tradities van uw stam en familie (CGVS, p. 4-5). Nochtans kan u amper iets vertellen over uw stam. Zo weet u niet wie de sheikh was, kent u buiten uw ooms geen andere stamleden en weet u niet of de stam vaak samenkwam in uw regio (CGVS, p. 3-4). Bovendien bleek u geen idee te hebben of uw ouders uitgehuwelijkt werden aan elkaar of niet (CGVS, p. 5), hoewel u juist hiervoor zei dat iedereen in Irak uitgehuwelijkt werd (CGVS, p. 5). Indien deze traditie daarenboven zo sterk verankerd zou zijn in de gebruiken van uw stam, is het niet aannemelijk dat u niet eens kan zeggen of dit bij uw ouders ook zo ging. U vertelde dat uw gearrangeerde huwelijk de beslissing van uw ooms langs vaderszijde was, omdat zij na de dood van uw vader verantwoordelijk waren voor zijn kinderen (CGVS, p. 4). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat zij jarenlang niet naar jullie omkeken (CGVS, p. 11, 16). Indien zij verantwoordelijk zijn voor u, kan men op zijn minst verwachten dat ze al sinds de dood van uw vader zowel zouden zorgen voor jullie als de controle zouden behouden op jullie zodat jullie de reputatie de stam op geen enkele manier zouden beschadigen. Geconfronteerd met deze redenering, slaagde u er niet in om hier een afdoende verklaring voor te geven (CGVS, p. 16). Ook deze elementen stralen bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelt het CGVS zich ernstige vragen bij het feit dat u en uw familie pas in september 2015 Irak verlieten, terwijl uw problemen omwille van dit gearrangeerde huwelijk al dateerden van januari 2015 (CGVS, p. 13). U verklaarde dat uw familie al jaren bedreigd werd (CGVS, p. 11). In dat geval kan verwacht worden dat een dergelijke gebeurtenis gezien wordt als de figuurlijke druppel, waardoor jullie zouden beslissen dat het moment was aangebroken om het land te verlaten. Het feit dat jullie dit niet

deden, en nog gedurende acht maanden in Basra bleven, doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit probleem.

Ook de vrees die u koestert omtrent het verplicht moeten dragen van islamitische kledij in Irak, wordt niet geloofwaardig geacht door het CGVS. Volgens uw verklaringen is het uw familie die u zou verplichten tot het dragen van een hoofddoek, (CGVS, p. 11, 16-17), omdat ze niet willen dat u herkend zou worden door de milities die indertijd uw vader vermoordden (CGVS, p. 11). Hiermee gaat u verder op de asielmotieven die reeds door uw moeder in haar eerdere asielaanvragen werden aangehaald. Deze asielmotieven werden daar toen als ongeloofwaardig beschouwd. In dat geval is ook het feit dat u omwille van deze problemen verplicht zou worden een hoofddoek te dragen door uw familie, evenzeer onaannemelijk en kan dit de eerdere vaststellingen van het CGVS allesbehalve wijzigen. Daarbij komt nog dat u zelf op een ander moment stelt dat u er geen dwang werd uitgeoefend door uw familie om een hoofddoek te dragen (CGVS, p. 10). Dat zet de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees helemaal op losse schroeven.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bewering dat u op school uitgescholden werd voor dochter van een spion, en uw bewering dat er gesjoemeld zou zijn met uw punten, moet opgemerkt worden dat, hoe verwerpelijk deze daden ook mogen zijn, ze onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het enige document dat u voorlegde is een document omtrent uw moeders verblijf in Griekenland. Dit document zegt niks over de asielmotieven die u aanhaalt en kan dus onmogelijk de vaststellingen van het CGVS hieromtrent wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke

aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de

controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel luidt als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 4, §1 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door de verwerende partij:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
- b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
- c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, ten einde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker”.

In algemeen, heeft het CGVS de verklaringen van de verzoekster op een te strenge manier beoordeeld, zonder aandacht te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekster en haar kwetsbaarheid.

Van een minderjarige moet niet verwacht worden dat hij huidige gegevens met dezelfde nauwkeurigheid als volwassen vanuit het perspectief van de context, het belang en de details voorlegt.

De tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen die aangehaald werden in de bestreden beslissing zijn niet van deze aard dat de ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié » (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002).

In voorkomend geval, overtreedt het CGVS artikelen 4 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 en miskent de noties van vluchteling (artikel 48/3) en subsidiaire bescherming (artikel 48/4). Tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

- *Aangaande de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en het reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet*

Betreffende het asielrelaas van de verzoekster besluit het CGVS dat er daaraan geen geloof kan worden gehecht omwille van alle tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen.

Na de weigeringsbeslissingen die haar moeder kreeg, was de verzoekster verbaasd dat haar moeder het niet over het gedwongen huwelijk heeft gehad, hoewel deze nochtans een meespeelde rol heeft gehad bij de beslissing van het gezin van de verzoekster om het land te verlaten. Haar moeder was wel op de hoogte maar er werd niets specifiek over de angst van haar kinderen gevraagd gedurende haar horen op het CGVS. Het is ook voor deze reden dat de verzoekster besliste een asielaanvraag zelf in te dienen.

Na het overlijden van de vader van de verzoekster, namen haar ooms langs vaderkant de uitoefening van ouderlijke macht over de verzoekster en haar gezin over. Ook al zorgde haar vaderlijke ooms nauwelijks voor hen, keken ze plots met interesse om de verzoekster omdat ze met haar 14de verjaardag puber was geworden en dat ze dan bijna zou kunnen trouwen. Ze hebben toen de ooms langs moederkant gewaarschuwd dat ze een man voor de verzoekster gevonden hadden.

Gedwongen huwelijken passen volgens de verzoekster in de tradities van Irak (Gehoorverslag, p. 5) en niet enkel in de tradities van haar stam (zie ook gehoorverslag, p. 4), zoals het CGVS het beschouwt. De kennis van haar stam is aldus in casu niet relevant om de waarschijnlijkheid van het asielrelaas te evalueren.

Deze verklaring wordt bevestigd door UNICEF en Human Rights Watch. Human Rights Watch geeft aan dat: "In December 2012, the Lebanese news outlet Al-Safir reported that rates of early marriage of girls had risen drastically in Iraq in the previous decade. In 2013, the Population Reference Bureau, an international organization, reported that "the decline in early marriage has stopped in ... Iraq," citing its own statistics that 25 percent of girls marry before age 18 and 6 percent before age 15" (Human Rights Watch, "Iraq: Don't Legalize Marriage for 9-Year-Olds. Draft Law Huge Step Back for Women, Girls", 11 maart 2014, <https://www.hrw.org/news/2014/03/11/iraq-dont-legalize-marriage-9-year-olds>).

Immers worden gedwongen huwelijken van af 15 jaar door de Iraakse wetgeving gemachtigd voor zover de huwelijksvoogd ("wali") – in casu de ooms langs vaderkant van de verzoekster – de vergunning van de juridische overheid krijgt.

Ten onrechte is het CGVS van mening dat de verklaringen van de verzoekster met betrekking tot het gedwongen huwelijk onwaarschijnlijk zijn te wijten aan het feit dat er tussen haar 14de verjaardag in januari 2015 en de dag van haar vertrek in september 2015 niets is gebeurd. Gezien de Iraakse wet, is het niet onwaarschijnlijk dat haar ooms in januari 2015 hebben aangegeven dat zij haar een huwelijkskandidaat hadden gevonden en dat ze daarna haar 15de verjaardag afwachtte om haar effectief uit te huwen.

Bovendien is het volgens het CGVS niet overtuigend dat de verzoekster niets wist over de persoon van haar toekomstige echtgenoot. Het is echter niet verwonderlijk dat ze niet veel wist, omdat ze toch geen keuze zou hebben gehad over deze persoon. Ook legde de verzoekster uit dat ze veel vragen stelde maar dat haar enkel werd geantwoord dat haar toekomstige man tot de familie langs vaderkant behoorde en dat hij boven de dertig was. Deze informatie was volgens haar traumatisch genoeg. Toen ze haar ooms langs moederkant op de hoogte bracht dat ze met deze man niet wou trouwen, legde zij aan haar uit dat haar vaderlijke ooms voor haar verantwoordelijk waren en dat ze zich daartegen helaas niet konden verzetten (Gehoorverslag, p. 12).

Ook het COI Focus verklaart dat: "mannelijke familieleden [...] beslissingen [nemen] over het leven van vrouwen. Als de echtgenoot wegvalt (bij scheiding of overlijden) zal een vrouw doorgaans opgenomen worden in de familie en nemen andere mannelijke familieleden de verantwoordelijkheid voor de vrouw over" (COI Focus "IRAK. Veiligheidssituatie Zuid-Irak", 4 februari 2017, p. 78).

Iraakse vrouwen die een gedwongen huwelijk durven te weigeren of die met een man uitgaan die niet door de familie werd gekozen krijgen een vreselijke straf. (Amnesty international, « Piégées par la violence les femmes en Irak », mars 2009, <https://www.amnesty.org/download/Documents/MDE140052009FRENCH.PDF>).

Hieruit volgt dat de verzoekster zich in een heel moeilijke positie bevond.

Uit internationale gepubliceerde rapporten blijkt tevens dat geweld tegen vrouwen vrij hoog is in Basra: « selon le responsable de la police de Bassora, le nombre de femmes tuées dans cette ville a fortement augmenté en 2007, et les homicides se poursuivent. Bien souvent, les proches n'identifient pas les victimes et ne réclament par leurs corps pour les inhumer car ils pensent, semble-t-il, qu'elles ont peut-être été tuées par des membres de groupes islamistes armés ou des hommes de leur famille, et craignent des représailles. Dans plusieurs affaires, on aurait trouvé à proximité du corps des mots signés de groupes de ce type, accusant la victime de comportements « contraires à l'Islam » » (Ibid.).

Nog meer beangstigend is dat: « il est [...] fréquent que la police n'arrête pas les hommes accusés d'actes de violence contre des femmes de leur famille et, dans les rares affaires où des poursuites sont engagées, les juges sont susceptibles de prononcer des peines légères, même en cas d'homicide » (Ibid.). Almede, vermeld de A.S. Department of State dat: "The family protection units in Basrah and Kirkuk, for example, were located in police stations and staffed primarily by male officers, making it potentially difficult and unsafe for women to access them. Victims of domestic violence in Basrah told UNAMI that they feared approaching the family protection units, because they suspected that police would immediately inform their families of their testimonies. Shelters for victims of domestic abuse were limited; the family protection units in most locations did not operate shelters. Safe houses, both those run by the government and NGOs, were often targets for violence" (A.S. Department of State, "Country Reports on Human Rights Practices for 2015. Iraq", <https://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/2015humanrightsreport/index.htm?year=2015&dlid#wrapper>).

In de zelfde zin, wordt er verklaard in het COI verslag dat: "Hoewel er opvanghuizen voor vrouwen zijn, bieden deze slechts gedeeltelijk bescherming. De politie en de rechtbank zullen het woord van de man/mannelijke familieleden als leidend zien. Op deze manier kan een vrouw op last van een rechtelijke uitspraak uit een opvanghuis worden meegenomen door de man of het mannelijke familielid. Hierna komt de vrouw of weer in dezelfde situatie terecht als die haar in het opvanghuis bracht of wordt zij alsnog om het leven gebracht. In de verslagperiode is in Basra het onthoofde lichaam van een vrouw gevonden. De lokale autoriteiten gaan er van uit dat er sprake is van een eermoord. Het is onbekend of de dader opgespoord is en vervolgd wordt. In Bagdad worden wekelijks lijken in de stad aangetroffen" (COI Focus, "IRAK. Veiligheidssituatie Zuid-Irak", op. cit., p. 71).

Vrouwen worden dus gevangen door het geweld en de schending van hun fundamentele rechten: ook al worden ze geslagen of verwoord, de daders zullen niet gestraft worden (Amnesty international, « Piégées par la violence les femmes en Irak », op. cit.).

Aangezien de vorige veiligheidsproblemen die de verzoekster en haar gezin hebben meegemaakt na de dood van hun vader, die beschouwd werd als een spion vanwege zijn activiteiten als tolk voor de Britten en deze nieuwe situatie, voelt de verzoekster zich helemaal niet meer veilig in Irak. Ze had geen andere keuze dan haar land te verlaten. Gebrek aan middelen, kon verzoekster samen met haar mama en haar broers en zussen het land niet onmiddellijk verlaten. Pas in september 2015, eens dat ze genoeg geld en een smokkelaar hadden gevonden, kon de verzoekster samen met haar gezin het land effectief verlaten. Gelukkig kon de verzoekster vluchten voor dat haar ooms verdere concrete stappen inzette voor het uithuwelijken.

Het is volgens de verweerder niet aannemelijk dat verzoekster of haar familie zich nooit informeerde of geïnformeerd werden naar het verdere verloop van de huwelijkskwestie om te weten of ze daardoor nog gevaar zou lopen. Verzoekster heeft duidelijk verklaard dat ze helemaal geen contact meer heeft met haar familie in Irak, zelf niet met de familie langs haar moeder kant. Toch is ze te weten gekomen dat haar ooms langs vaderskant het feit dat ze (hier) op straat rond loopt zonder hoofddoek heel erg vinden (Gehoorverslag, p. 14). Men kan hiervan dan gemakkelijk hun reactie over de verzoekersvlucht en de huwelijkskwestie vermoeden. Met betrekking tot eerwraak, herhalen we hier dat talrijke Iraakse vrouwen door hun familie worden vermoord omdat ze hun gedrag niet goed keurden (zie supra).

Bij de evaluatie van het asielrelaas van de verzoekster heeft de wederpartij geen rekening gehouden met haar specifieke situatie als minderjarige vrouw in Irak. Aldus schendt het CGVS artikelen 4, §1 en 27 van het vooraleer genoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003.

- Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt de verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie “internationaal of binnenlands gewapend conflict” als “een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”. (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28).

Omdat er sterk regionale verschillen die het conflict in Irak typeren, beoordeeld het CGVS in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Basra.

Tot slot komt de verwerende partij tot de conclusie dat de burgers in de zuidelijke provincies louter door hun aanwezigheid aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Bij het lezen over de veiligheidssituatie in het COI Focus, lijkt deze vaststelling niet gerechtvaardigd.

Immers, volgens COI Focus: “In het zuiden van Irak vond een groter aantal aanslagen plaats op burgers, militairen en milities dan in de vorige verslagperiode die opgeëist werden door ISIS dan in de vorige verslagperiode. Voor wat betreft tribaal en crimineel geweld is de situatie in het zuiden van Irak vergelijkbaar met de vorige verslagperiode (...) ISIS is nog altijd in staat om achter de frontlinie zware aanslagen uit te voeren. Deze zijn ofwel gericht op veiligheidspersoneel of hebben tot doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken en de sektarische verdeeldheid te versterken. Hiervan kan elke Irakees het doelwit worden, omdat de aanslagen plaatsvinden bij markten, winkelcentra, religieuze

gebouwen, controleposten, sportcentra en andere plaatsen die in het dagelijks leven bezocht worden. In de verslagperiode heeft een aantal grote aanslagen plaatsgevonden in Babil en andere provincies in het zuiden van Irak. Daarnaast is er toenemende wetteloosheid, waardoor crimineel en tribaal geweld veelal ongestraft plaatsvindt" (COI Focus, "IRAK. Veiligheidssituatie Zuid-Irak", op. cit., p. 21).

"Er is in het zuiden van Irak sprake van een verslechtering van de veiligheidssituatie ten opzichte van de vorige verslagperiode voor wat betreft geweld van de zijde van ISIS. Daarnaast heeft het zuiden van Irak te lijden onder de secundaire gevolgen van het gewapende conflict in het land. Dit betekent dat tribaal geweld en criminaliteit wegens onvoldoende veiligheidspersoneel bijdraagt aan een slechtere veiligheidssituatie dan in de jaren voor de opkomst van ISIS. Voor wat betreft het tribale en criminele geweld in Zuid-Irak is de situatie vergelijkbaar met de situatie in de voorgaande verslagperiode (...) Sinds de strijd tegen ISIS in 2014 begon, werden Iraakse veiligheidstroepen uit Basra en andere zuidelijke provincies naar het ISIS-front gestuurd. Dit leidde in het zuiden tot een toename van crimineel en tribaal geweld en instabiliteit. De brigade die premier Al-Abadi in januari 2016 naar Basra stuurde om de orde te handhaven raakte in gevecht met de sjiitische militie Kata'ib Sayyid al-Shuhada. Een week na aankomst vertrok de brigade van het Iraakse leger weer uit het gebied. De confrontaties tussen sjiitische stammen bleven aanhouden, waarbij dodelijke slachtoffers vielen" (Ibid., pp. 50-51).

"In mei 2016 werden de Iraakse veiligheidstroepen in het zuiden weer opgeschaald. Omdat het aantal geweldsincidenten ondanks de troepenaanwezigheid niet afneemt, lijken de autoriteiten niet in staat effectief op te treden tegen het criminele en tribale geweld (...) Eind juli en in augustus 2016 vond er een golf van aanslagen op restaurants en cafés in de provincie en de stad Basra plaats (...) Verschillende van de getroffen locaties zouden in wijken met een constante politie aanwezigheid zijn en de locaties zouden zeer dicht in de buurt van politieposten en – bureau's gelegen zijn" (Ibid., p. 52).

Uit deze informatie blijkt dat de situatie in Basra nog steeds heel problematiek is en dat er daar nog talrijke aanslagen voorkomen. Als gevolg, zijn de burgers nog steeds massaal getroffen, zelfs in de meest beschermde plaatsen, door het geweld die zich in Basra afspeelt.

In overeenstemming met de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, §2 c), van de Vreemdelingenwet.

Als Uw Raad vaststelt dat er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoekster naar haar land van herkomst - zelfs in Basra - haar aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Een complete en grondige analyse van de zaak, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, is het geweld dat vandaag in Basra plaats vindt zodanig dat de verzoekster, als ze naar haar land van herkomst terug gestuurd zou worden, het risico zou lopen om aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie blootgesteld te worden.

Als gevolg, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Basra – conflict tussen de strijdkrachten van het regime, de rebellen en de Islamitische Staat – valt de verzoekster onder de condities om van de subsidiaire bescherming te kunnen genieten in overeenstemming met artikel 48/4, §2 c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, b) - van de Vreemdelingenwet. Door de tegenovergestelde beslissing te nemen maakt de verwerende partij een manifeste appreciatie fout."

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2. De nota van de verwerende partij

2.2.1. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel:

"2.1.1. Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder wijst verweerder erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/6 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Verzoekster maakt verder op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

Waar verzoekster betoogt dat haar ooms omwille van de Iraakse wetgeving hoogstwaarschijnlijk willen wachten tot ze 15 jaar oud is om haar effectief uit te huwelijken, geeft zij een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde ongelooftwaardigheden alsnog aannemelijk te laten schijnen.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Waar verzoekster opwerpt dat zij minderjarig is, antwoordt verweerder dat ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat zij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken, *quod non in casu*

2.1.3. Verweerder wenst er tot slot nog op te wijzen dat de informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid-Irak geüpdatet werd. Een kopie van de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 werd toegevoegd aan onderhavige verweernota. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoeksters regio vna herkomst, de provincie Basra, gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

Verweerder wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in de provincie Basra niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Basra niet naar de provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder besluit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Het eerste en enig middel is niet gegrond."

2.2.2. Bij de nota voegt de verwerende partij de stukken die betrekking hebben op de asielaanvragen die werden ingediend door de moeder van verzoekster en de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast worden heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling moet plaatsvinden op individuele wijze. Naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, moet ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoekster verklaarde niet meer te kunnen terugkeren naar Irak omdat zij daar gedwongen zou worden uitgehuwelijkt en verplicht zou zijn om islamitische kledij te dragen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing werd tot deze conclusie gekomen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeksters moeder in haar verschillende asielaanvragen nooit had gesproken over een gedwongen huwelijk als reden voor vertrek uit Irak, (ii) tussen het ogenblik waarop verzoeksters ooms besloten had dat zij moest huwen in januari 2015 en het moment dat het gezin Irak verliet in september 2015, er nog geen concrete stappen waren ondernomen met het oog op het huwelijk, (iii) noch verzoekster, noch haar familie enige concrete informatie kon geven over de man met wie zij zou moeten gaan huwen, (iv) noch verzoekster, noch haar familie heeft geïnformeerd over het verder verloop van deze kwestie na hun vertrek uit Irak, (v) verzoekster amper informatie kon geven over haar stam en de tradities, (vi) het gezin pas acht maanden nadat de problemen betreffende het gedwongen huwelijk begonnen, Irak verliet, (vii) haar verklaringen over de beweerde verplichting om een hoofddoek te dragen niet geloofwaardig en tegenstrijdig zijn.

Verder wordt nog gesteld dat verzoeksters problemen op school, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat, indien de uithuwelijking van verzoekster daadwerkelijk een reden was voor het vertrek uit Irak, het verre van aannemelijk is dat haar moeder hierover geen gewag had gemaakt in het kader van haar asielaanvragen. Verzoekster stelt zelf hierover verbaasd te zijn, maar betoogt dat haar moeder tijdens de verhoren op het commissariaat-generaal niets specifiek werd gevraagd over de kinderen.

Verzoeksters verbazing en argumentatie brengen geen soelaas: verzoekster verliet haar land van herkomst samen met haar moeder. Zoals de verwerende partij terecht in haar nota betoogt kan, indien het risico op een gedwongen huwelijk meegespeeld heeft bij het vertrek uit Irak, redelijkerwijze worden verwacht dat haar moeder dit zou verklaard hebben doorheen haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de verwerende partij. Van een asielzoekster mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van haar vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Uit het gehoorverslag van 11 maart 2013 met betrekking tot de moeder van verzoekster, blijkt verder nog dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd hoe de relatie met haar schoonfamilie was en of zij of de

kinderen er nog contact mee hadden, waarop zij antwoordde dat de relatie niet goed was omdat haar schoonouders na het overlijden van haar man een aanzienlijk bedrag hadden ontvangen van het Britse leger en haar daarvan geen cent hadden gegeven, en dat de kinderen geen contact meer hadden met de schoonfamilie (CGVS moeder, p 7). Vervolgens werd verzoeksters moeder de mogelijkheid gegeven om de redenen voor haar vertrek uit Irak te geven, waarna zij op geen enkel moment melding maakte van het probleem van het gedwongen huwelijk dat voor haar dochter zou zijn voorzien. Na afloop van het gehoor, toen haar bij wijze van afsluiting werd gevraagd of zij alle redenen waarom zij niet meer naar haar land wil terugkeren had uiteengezet, antwoordde zij ja.

Ondanks het feit dat verzoeksters moeder niet uitdrukkelijk en specifiek gevraagd werd of haar dochter een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, kon in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij dergelijk wezenlijk element zou meegedeeld hebben aan de asielinstanties. Het gegeven dat de vrees voor een gedwongen huwelijk, als reden om Irak te verlaten, pas na de afwijzing van de door verzoeksters moeder ingediende twee asielaanvragen, aan de oppervlakte komt, doet afbreuk aan de waarachtigheid ervan.

Verzoekster stelt in het algemeen dat haar verklaringen te streng werden beoordeeld en zonder aandacht voor haar persoonlijke situatie en kwetsbaarheid. Van een minderjarige kan niet worden verwacht dat zij dezelfde nauwkeurigheid aan de dag zou leggen als een volwassene, zodat de tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen niet van aard zijn de geloofwaardigheid van haar relaas aan te tasten.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Verzoeksters minderjarigheid ontslaat haar dus niet van de plicht tot medewerking die op elke asielzoeker rust. Wanneer echter zoals in casu de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en weinig doorleefd zijn, is het voor de asielinstanties onmogelijk om haar eventuele nood aan internationale bescherming te onderzoeken en te beoordelen. Van verzoekster, die inmiddels 17 is, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zich eventueel via haar moeder zou informeren over de man met wie zij zou moeten gaan huwen en dat zij toch enige basisinformatie zou kunnen geven over deze persoon. Het is niet omdat verzoekster toch geen keuze zou hebben eens de beslissing was genomen om haar uit te huwelijken, zoals zij thans stelt, dat zij niet de minste informatie zou willen bekomen over de man

Verzoekster wist verder ook niets te stellen over de manier waarop deze kwestie verder werd afgewikkeld na haar vertrek uit Irak. Eén en ander zou haar nochtans toelaten om in te schatten of haar vermeende vrees om te worden uitgehuwelijkt aan de huwelijkskandidaat die haar ooms voor haar hadden uitgekozen nog steeds actueel is. Het feit dat noch verzoekster, noch haar familie zich hierover informeerden, duidt op een verder gebrek aan interesse die de ernst van de gevreesde feiten behoorlijk in het gedrang brengt.

Dat verzoekster zich zou bevragen over de actuele stand van zaken is des te meer van belang, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing ook al had vastgesteld dat er, tussen het ogenblik dat haar ooms zouden besloten hebben dat zij moest huwen, in januari 2015, en het moment van haar vertrek uit Irak, in september van dat jaar, niets meer werd vernomen over het huwelijk, en er zelfs nog geen officieel aanzoek had plaatsgevonden. Dit terwijl redelijkerwijze wel kon worden verwacht dat er al verdere stappen zouden zijn ondernomen. Verzoekster betoogt dan wel dat het, gezien de Iraakse wet, niet onwaarschijnlijk is dat haar ooms haar 15^e verjaardag zouden afwachten om haar effectief uit te huwelijken, maar dit is een loutere bewering, zonder meer. Overigens blijkt uit de informatie waarnaar zij zelf verwijst dat de wettelijke leeftijd om te huwen ligt op 18 jaar, dat er mogelijkheid is om in dringende gevallen een rechterlijke toestemming te vragen voor meisjes van 15, dat 25 procent huwt voor de leeftijd van 18 jaar en zelfs 6 procent van de meisjes zou huwen voordat zij de leeftijd van 15 jaar hebben bereikt. Indien de ooms van verzoekster zich wettelijk zouden hebben willen conformeren bij haar uithuwelijking, zoals zij wil laten uitschijnen, zou dit met zich brengen dat er of sprake zou moeten van een rechterlijke toestemming of dat moest worden gewacht tot verzoekster de leeftijd van 18 jaar had bereikt. In die optiek is de vaststelling dat verzoekster of haar familie zich niet zouden hebben bevroegd over de actuele stand van zaken, van aard om verder afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van het relaas. In de mate, overigens, dat verzoekster betoogt dat er geen contact meer is met familie in Irak, zelfs niet met de familie langs moeders kant, staat dit in schril contrast met de verklaringen van haar moeder die stelde tot twee keer per week telefonisch contact te hebben met

haar moeder (verzoeksters grootmoeder) en met haar zussen (gehoorverslag moeder, p 6) Daarenboven valt niet te verklaren, indien er geen enkel contact meer zou zijn met het thuisland, hoe verzoekster dan toch zou kunnen hebben vernomen dat haar ooms haar gedrag hier in België, zouden afkeuren omdat zij de hoofddoek niet draagt.

Verzoekster verklaarde zelf dat het gedwongen huwelijk, dat werd geregeld door haar ooms, past in de tradities van haar stam. Nog daargelaten de vaststelling dat zij amper iets kon vertellen over deze stam, blijkt in ieder geval dat zij ook onwetend was omtrent de vraag of de tradities ook speelden toen haar ouders huwden: verzoekster bleek geen idee te hebben of haar ouders al dan niet aan elkaar waren uitgehuwelijkt. In de context van de huidige asielaanvraag, kan in alle redelijkheid worden verondersteld dat verzoekster hierover met haar moeder zou hebben gesproken om te kunnen inschatten wat haar mogelijke lot zou zijn. Ook hier moet weer een complete desinteresse worden vastgesteld die de ernst en de geloofwaardigheid van de geschetste problemen ondermijnt.

De verwijzing naar algemene rapporten over de situatie van vrouwen in Irak, kan de ongeloofwaardigheid van de verklaringen niet herstellen: waar verzoekster verwijst naar de COI-focus en de passage aanhaalt waarin wordt gesteld dat de mannelijke familieleden beslissingen nemen over het leven van vrouwen en dat, als de echtgenoot wegvalt, een vrouw doorgaans zal opgenomen worden in de familie en andere mannelijke familieleden de verantwoordelijkheid voor de vrouw overnemen, staat dit in schril contrast met de verklaring van verzoekster dat de ooms van haar vader na diens overlijden jarenlang niet naar diens achterblijvende echtgenote en haar kinderen omkeken (gehoorverslag p 11 en 16). Ook verwijzing naar andere rapporten over het geweld waarvan vrouwen het slachtoffer zijn en de quasi straffeloosheid van de geweldplegers volstaat niet om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken: verzoekster moet immers een verband met haar persoonlijke situatie aannemelijk maken. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen blijft zij in gebreke. In die context kan er voorts niet aan worden voorbijgegaan dat, volgens de verklaringen van haar moeder, het eenoudergezin niet aan haar lot werd overgelaten maar werd bijgestaan door de familie langs moederszijde (gehoorverslag moeder, p 3-6). Nergens blijkt dat verzoekster of haar moeder in die context problemen zouden hebben gehad.

In de mate dat verzoekster nog verwijst naar de “vorige veiligheidsproblemen” na de dood van haar vader, moet worden vastgesteld dat die problemen reeds in het kader van de asielaanvragen van haar moeder ongeloofwaardig werden bevonden. Er liggen thans geen elementen voor die daar anders over zouden doen denken.

Gelet op het voorgaande, en mede gelet op het feit dat de motivering over de vrees van verzoekster dat zij verplicht islamitische kledij zou moeten dragen in Irak, niet met concrete argumenten wordt betwist, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij van oordeel is dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat haar de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoekster is het niet eens met de conclusie van de verwerende partij dat de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, met name Basra, niet van aard is om de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij citeert uit de COI en betoogt dat daaruit blijkt dat de situatie in Basra nog steeds heel problematisch is, en er nog talrijke aanslagen voorkomen, met als gevolg dat burgers nog steeds massaal worden getroffen, zelfs in de meest beschermde plaatsen. Verder betoogt zij dat haar op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In de bestreden beslissing wordt op gemotiveerde wijze besloten dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Daarbij werden de COI focus over de veiligheidssituatie in het Zuiden van Irak en het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak de “UNHCR Position on Returns to Iraq”, in rekening genomen. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats ervan is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij. UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Basra niet naar Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie aldaar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier, blijkt eveneens duidelijk dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster in het Zuiden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld wetsartikel. Het lichten van bepaalde passages uit de gehanteerde COI leidt er niet toe dat de verwerende partij niet deugdelijk tot haar beslissing zou zijn gekomen. Dat zich in Basra nog een eerder beperkt aantal terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt niet betwist en werd in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De analyse van de veiligheidssituatie in Basra moet als een geheel worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met het hoger vermelde standpunt van UNHCR. De conclusie van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt verder nog bevestigd door informatie vervat in de geactualiseerde COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak.” van 18 juli 2017 die door de verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt en aan verzoekster werd ter kennis gebracht.

De Raad besluit samen met de verwerende partij dat afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Basra in het Zuiden van Irak niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verder blijkt ook dat de provincie kan worden bereikt op een veilige manier.

Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete, persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt, andere dan deze die haar ongeloofwaardig asielrelaas constitueren. Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Basra.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Basra een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoekster nog betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie als minderjarige jonge vrouw en daardoor de artikelen 4, §1 en 27 van het PR CGVS heeft geschonden, kan zij evenmin worden gevolgd.

Artikel 4, § 1 van het PR CGVS luidt als volgt:

“De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep.”

Artikel 27 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van de artikelen 4, §1 en artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.6. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden

hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS